

Az első Kornya-díjas

A nagybányai missziói konferencián került sor az újonnan alapított Kornya-díj átadására (*tudósítás a 2-3. oldalon*). Az ünnepélyes pillanatokban Dr. Mészáros Kálmán MABAVISZ-elnök mondotta: Az elmúlt nap délutánján együtt volt a Magyar Baptisták Világszövetségének elnökségi tanácsa kibővülve azokkal a képviselőkkel, akik Észak-Amerikából, Erdélyből, Magyarországról, Felvidékről, Kárpátaljáról és Vajdaságból képviselik szövetségünket. Kiértékeljük az elmúlt évek munkáját, és terveket szőttünk a jövőre. Ugyanakkor egy döntés is született, hogy a Világszövetség elnökségének javaslatára szeretnénk meg alapítani az úgynevezett *Kornya-díjat*. Kornya Mihály személye mindannyiunk előtt ismerős, különösen itt Erdélyben. A Kárpát-medence magyarsága, sőt a román nyelvű testvéreink is sokat nyertek az ő szolgálataival. Az ő emlékére gondolva szeretnénk ezzel a díjjal olyan testvéreket megtisztelni, akik Kornya testvér nyomába szegődtek, és komoly lelki munkát végeztek, akik előttünk is példák. Így javaslat történt, és ebben száz százalékban egyet értettünk, hogy *id. Veress Ernő* testvér legyen az első díjazottunk, akire a Kárpát-medence

id. Veress Ernő ny. lp. szól a nagybányai konferencián

magyar baptista közössége tisztelettel tekint, aki Jézus Krisztus követője, és hosszú időn keresztül komoly lelki munkát végzett. Egy emléklappal szeretnénk erről megemlékezni amelyen a köv. olvasható: A Magyar Baptisták Világszövetsége díjat alapított *Kornya Mihály*, az ismert magyar baptista prédikátor emlékére, aki számos baptista gyülekezetet alapított a Kárpát-medencében. A díjat elsőként *id. Veress Ernő* lelkipásztornak, a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége korábbi elnökének adományozta. Az *Emlékrözet* és az *Oklevelet* a nagybányai baptista missziói konferencián adtuk át Veress Ernő testvér világszerte elismert munkásságáért – dátum és aláírás.

(A díjátadásakor elhangzott köszöntő a 14. oldalon olvasható.)

Nagybányai missziós konferencia

Az imádkozás és a misszió

Összmagyar baptista missziói konferencia volt Nagybányán ez év április 17-én

Kellemes időt ígérő reggel indultunk útnak Nagybánya felé. Megérkezésünkkel szép rendben parkolhattunk az imaház udvarán. Reggel is mindenkit szeretettel vártak terített asztalok mellé.

Dr. Kovács József házigazda, a RMBGYSZ főtitkára köszöntötte az egybegyűlteket, majd imára serkentett a nagy misszióparancs alapján. Megvallottuk, hogy nem becsültük eléggé a megbízatásunkat, és kértük, hogy Isten keltse életre munkáját, adjon ébredést.

Mike József lelkipásztor mikor orgonával, mikor gitárral vezette a lendületes közös éneklést.

Missziós körkép

Majd missziós körkép és imalista tárult elénk. Dr. Herjeczki Géza észak-amerikai elnök kezdte szövegünk üdvözlétének átadásával. Gondot okoz a melbourne-i gyülekezet lelkipásztor hiánya. Május végén New Yorkban ifjúsági konferenciát tartanak. Talán erdélyi igeszólójuk is lesz. Kérte, hogy imádkozzunk a fiataljaikért, akik létszámban sokkal kevesebben vannak, mint az erdélyiek. Dóczé Bálint szlovákiai lelkipásztor szerint „Mi, a szórványban élők hozzászoktunk a siránkozáshoz, nekünk nem ez a dolgunk.” Náluk a megtérő tünik által hat Isten az apákra is.

Nyúl Zoltán szerbiai lelkipásztor hálás a „Szívvel a Vajdaságért” mozgalomért. Olyan „fecskepárt” keres-

nek, akik elhozzák oda is a szellemi tavaszt. Jónak látja, ha a missziómunkások megszokott kereteken kívül misszióznak.

Nagy Kasza Dániel kárpátaljai lelkimunkás szerint, amelyik gyülekezet nincs a helyén, az nem épül. Egyik gyülekezetünkben, ahol hosszú időn át nem mertek az adakozásról tanítani, mert olyan kevés az ottaniak bevétele, az első nyílt felszólításra tízszeresére nőtt az.

Szólásra emelkedett Papp János magyarországi missziói igazgató is. Az elmúlt évben baptista óvodák, iskolák indulhattak náluk. „Folyamatos változásban vagyunk mindannyian, a gyülekezetek is” – mondta. Ezek a változások legyenek Isten akarata szerintiek. A lelkipásztorok álljanak az élükön. Az idei nyáron a fiatalok és fiatal házaspárok nagyobb táborban fognak találkozni a Balaton mellett.

Őt dr. Borzasi István erdélyi missziói alelnök követte. Közölte, hogy a kb. 250 gyülekezetünk fele kicsi vagy nagyon kicsi. Nem egyforma az eloszlásuk. Ez az egyik nagy kihívás. Ahol több magyar él, kevesebb a baptista hívők száma, a gyülekezetek is kisebbek. A fehér mezőket le kell fednünk. Nemzedékváltás zajlik a lelkimunkások körében. Az újabbak közt többen tapasztalatlanok. Felelősségtudat kérdése a misszió. A romáknál látványos előretörés tanúi lehetünk. Idővel legyenek önellátók és önállók. Nem mondhatunk le a

magyarok megtéréséről sem. Támogassuk a kisebbeket! – kérte.

Az elhangzottak alapján csendes imádkozásba fogtunk.

Előadás és fórumbeszélgetés

Dr. Simon József nagyváradai lelkipásztor az Ez 22, 30-ból kiindulva tartotta meg nagyhatású előadását. Először a Hol tartunk? kérdésre keresett választ. „Ahol Krisztus jelen van, ott élő a közösség.” Hiányában pedig lehetnek: „jól kisminkelt programok.” Majd azt részletezte, hogy miként imádkozzon a lelkipásztor. Megragadott a vajúdszerű, az ellenségnek hadat üzenő, szeretetből fakadó, egységben végzett és a győzelmet előre látó imádkozás szükségessége.

Szerteágazó fórumbeszélgetésünket Kovács József és Gergely István erdélyi elnök testvér vezette.

MABAVISZ – elnökváltás

Ismét dr. Mészáros Kálmán testvér vette át a Magyar Baptista Világszövetség elnöki tisztségét. Ebben a minőségében megköszönte munkatársai fáradozását, és imára kérte fel id. Veress Ernő nyugalmazott lelkipásztort.

Veress testvér hálát adott Istennek a MABAVISZ élén állók megbízatásáért, a Szentlélek ajándékáért. Segítséget kért, hogy megbecsülésük se maradjon el. Imádkozott az új szerepkörbe kerültekért és feladataikért. Aztán magasztalta az Urat minden testvéreért.

A Kornya-díj Oklevelének átadása: Herjeczki Géza (balról), Gergely István, id. Veress Ernő, Mészáros Kálmán és Kovács József

Ülésezett a MABAVISZ Tanácsa

Április 16-án, Nagybányán tartotta éves gyűlését a Magyar Baptista Világszövetsége, a másnapra tervezett missziói konferencia előtt. A tanácskozáson részt vett minden tagszövetség képviselője, akik a tagszövetségeket érintő kérdéseket beszéltek meg. Szó volt többek között az Áhítat szerkesztéséről és a szörvány magyarság közötti misszióban tett erőfeszítések egybehangolásáról is. Ez alkalommal került sor az elnökség átadására, amikor Gergely István testvértől Dr. Mészáros Kálmán, a Magyar Baptista Egyház elnöke vette át az elnöki szolgálatot. Papp János titkár helyébe a Tanács Dr. Kovács Józsefet választotta meg. **KOVÁCS JÓZSEF**

A Mabavisz elnöksége és a régiók képviselői a nagybányai konferencián (első sorban, balról): Herjeczki Géza, Mészáros Kálmán, Gergely István és Kovács József, (a 2. sorban, balról): Borzasi István, Dóczé Bálint és Nyúl Zoltán.

Kérte, hadd legyünk végig imádkozó emberek.

Az első Kornya-díjas

Majd a MBVSZ elnöke átadta a frissen létesített Kornya-díjat id. Veress Ernő testvérnek, a bronz plakettet Herjeczki Géza lp., az MABAVISZ alelnöke nyújtotta át. A laudációt Kovács József, a MABAVISZ titkára olvasta fel. Ez így kezdődött: A világ különböző részein élő magyarok közt végzett eredményes és áldozatkész evangelizációs, gyülekezeti, szövetségi és társadalmi munkássága valamint egész életművének elismeréseként

adományozza a MBVSZ Tanácsa a Kornya-díjat id. Veress Ernő testvérnek.

Rögtön következett Gergely István MABAVISZ alelnök testvér köszöntése egy igével: „Nyomorúságomban az Urat hívtam segítségül, és Ő meghallgatott engem!”

„Minden dicséret a Jézus Krisztusé” – válaszolta a kitüntetett.

Imádkozások és befejezés

Aztán néhány begyűjtött imatémát az Úr elé vittünk. Minden határon inneni és túli misszióterületért hangos imát mondott egy-egy megnevezett testvér.

Dr. Mészáros Kálmán, magyarországi elnök testvér végezte a záró igeszolgálatot. A Lk 10:1-12,16-ot olvasta. „Az evangélium határtalan, mint Isten szeretete, a küldetésünk is. Úgy küldelek el, mint bárányokat a farkasok közé. A tanítványok legjobb időtöltést választottak a felházban: az imádkozást. Szeretnénk, hogy munkában találjon.” – mondta.

Az áldást Gergely Istvántól hallottuk.

Határozottan megérte hallani az üzeneteket, látni egymást és együtt imádkozni.

VASS GERGELY

HIRDETÉS

Felvételi a Teológiai Fakultásra

Örömmel hirdetjük, hogy a Szövetségünkön belül működő Teológiai Fakultás felvételt hirdet a lekipásztör-képző szakra, a 2010-2011-es tanévre. Az új felvételi rendszer szerint minden évben tartunk felvételi vizsgát, és ebben az évben is várjuk azon fiatalemberek jelentkezését, akiknek elhívásuk van az Úrtól erre a szolgálatra!

A jelentkezési feltételek figyelembevételével olyan érettségizett személyeket várunk, akik legalább három éve már gyülekezeti tagok, és két éve szolgálatot is végeznek a gyülekezetben. Szükség van gyülekezeti és lekipásztori ajánlásra is.

Az érdeklődők vegyék fel a kapcsolatot *Giorgiov Adrián* dékán testvérral a 0735-500 700-as telefonszámon. *Jelentkezési határidő:* szeptember 1.

Világimanap a gyerekekért

Kedves tanítótársaim!

Gyermeknap közeledtével szeretnélek köszönteni benneteket a mi Urunk Jézus Krisztus nevében!

Igy, gyermeknapkor, még jobban ránk terhelődik az a valóság, hogy Isten ránk bízta gyülekezetünk gyerekeinek oktatását, lelki nevelését. Isten bennünket hívott el arra, hogy vasárnapról-vasárnapra fáradhatatlanul, egész szívvel, örömmel teljesítsük ezt a feladatot. Az a lelkesítő, hogy Isten nemcsak elvárással van a vasárnapi iskolai tanító felé, hanem kész felruházni őt igazsággal és kegyelemmel, bölcsességgel és alázattal, erővel és egészséggel, hittel és ismerettel erre a szolgálatra. Kész újra meg újra megerősíteni, megújítani a tanítót feladata teljesítésére. Ezt teszi az Ő Igéjén keresztül, az Ő Szentlelke által.

A Lukács evangéliuma 9,23-26-ban Jézus követéséről olvasunk. Vasárnapi iskolai tanító testvéreim: tegyük magunkévá ennek az ígerésnek az üzenetét! Most újra mondja nekünk Jézus Krisztus: *hogyha valaki énutánam akar jönni...* Milyen nagy kiváltság, hogy most újra tudatosíthatjuk magunkban azt, hogy Jézust követjük, az élő Isten Fiát, aki értünk adta önmagát a Golgotán, se többet, se kevesebbet! Újra akarhatjuk Őt követni teljes

szívünkben és teljes lelkünkben, és pedig úgy, hogy megtagadjuk magunkat és naponként felvesszük a keresztünket. Itt nincs szabadság vagy szünet – egy nap se. Minden nap! Nem csak vasárnap, hanem minden szürke hétköznapi is. Ezt megéri és meglátja majd vasárnap a gyerek is, ott a vasárnapi iskolában, belekóstol a krisztuskövetés valóságába. Mekkora kiváltság ez számára, amikor látja megvalósulni csak úgy egyszerűen tanítója életében az igét.

Arról olvasunk tovább ebben az igeszakaszban, hogy *„aki meg akarja menteni életét, elveszti, aki pedig elveszti életét énértem, megmenti azt”*. Aki ragaszkodik saját elképzeléséhez, véleményéhez, az elveszti a testvéri egyetértést, a tanítók közti harmóniát. Aki pedig akar alkalmazkodni, keresi a békességet, az sokat nyer. Az nyer jóindulatot a tanítótársaitól, kiegyensúlyozott-ságot a gyerekek részéről.

Még arról is olvasunk ebben az igeszakaszban, hogy, *„aki szégyell engem és az én beszédemet, azt az emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében”*.

Lehet, hogy arra gondolsz kedves

tanítótársam, hogy te nem szégyelled Jézust a vasárnapi iskolában. Viszont hadd mondjam, hogy a gyerek megéri a szíve mélyén, hogy te hiszed-e azt, amit mondasz, képviseled-e a Teljes Írást, úgy ahogy az van, vagy csak éppen megérinted a lényegét.

Ne szégyelljük a Krisztus evangéliumát, mondja az Ige! Bátran nevezzük néven a bűnt! A gyerek sohasem annyira kicsi, hogy ne tapintson a lényegre. Nagy nyereség a gyerekeknek, ha olyan a tanítója, aki teljes szívvel hisz Isten Igéjében, ha nem szégyelli azt, és ha meg is éli azt minden nap.

Június 1. – gyermeknap! Hadd legyen ez imanap a gyerekekért! Mi vasárnapi iskolai tanítók fogjunk össze és imádkozzunk a gyülekezetünk gyerekeiért! Tegyük ezt a napot imanappá!

Álljunk az Úr elé imában azokért a gyerekekért, akiket személyesen ránk bízott Isten olyan módon, hogy a jelenlegi csoportunkba tartoznak. Imádkozzunk együtt, kitartóan június elsején különösen!

BORZÁSI ISTVÁNNÉ MÁRTA

Vasárnapi Iskolai Szövetség elnöke

Szilágyperczeni vasárnapi iskolások és tanítók

„Anyá, szeretsz? Akkor örülj!”

– Gondolatok az örömdetes gyermeknevelésről –

Azért választottam ezt a témát, mert újra és újra ez foglalkoztat, ill. gyakran hallok még hívő szülőktől is olyan kijelentést, hogy „nem is szeretlek, ha ezt teszed”.

Kisebik fiunk huncut vigyorát, vagy éppen sunyi tekintetét látva azonnal tudom, hogy megint rossz fát tett a tűzre. Természetesen megfegyelmezem, ha áthágta a felállított szabályok valamelyikét, szándékosan volt engedetlen vagy rosszindulatú. Ilyenkor, főleg ha a büntetéshez szigorú tekintet és emeltebb hangnem is társult szipogva megkérdezte: „Anyá szeretsz?”, „Igen kisfiam, szeretlek!” „Akkor örüljél!” – kérte. Az igenis rendben volt, hogy szeretem. Pici koruktól kezdve úgy neveltük őket, hogy biztosítottuk szeretetünk felől. Nem kellett soha abban a bizonytalanságban élniük, hogy az ő viselkedésük határozza meg irántuk való szeretetünket. De örülni? Akkor is, amikor engedetlenek, hálátlanok, ingerültek és veszekedősek? Sokáig próbáltam magyarázni a fiamnak, hogy szeretem ugyan, de örülni nem tudok! Azt már nem! Szomorú vagyok, csalódott és – bár magamnak is alig mertem beismerni – gyakran tehetetlen. Az is megtörtént olykor, hogy feltettem egy műmosolyt, hogy minél előbb túl legyünk a dolgon, ám a fiam könnyörögni kezdett: „De ne így örüljél!” – „Akkor hogyan?” „Igaziból!” – hangzott szinte parancsként a felelet.

„Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek!” – hangzik az igei felszólítás. Vajon ez lehetséges? kérdeztem sokszor Istentől az említett helyzetekben. Ma már tudom, hogy igen, Vele és Általa. Mert gyermekeink Isten áldott ajándékai, akiket azért adott, hogy megajándékozza életünket beteljesedéssel, sok-sok örömmel és megelégedettséggel. A szülői szerep is Isten ajándéka, nem teher, vagy

járom, amelyet hordozni kell, hanem elhívás arra, hogy az Ő áldásának kiterjesztői és felmagasztalói legyünk. Ha ezt a fontos szempontot szem előtt tartom és gyermekeimmel való kapcsolatomban követem az Isten által adott egyszerű alapelveket, akkor gyermekeim nevelése az Úr ismeretében és félelmében megszámlálhatatlan örömet jelent. Ehhez természetesen hozzátartozik időnként a fegyelmezés is, hiszen a Példabeszédek könyvében azt olvassuk, hogy

Illusztráció, a Boros gyerekek, a tavaly nyári felvételen
Róbert 3 éves volt, Títusz 7 és Viktória 9.

„Fegyelmezd fiadat, akkor nyugodt lehetsz felőle, sőt örömet találsz benne” (29,17) Kisfiam által éppen erre tanít az Úr, hogy a fegyelmezést is ezzel a hittel és örömmel tegyem!

Röviden elmondom, hogyan tanított és tanít Isten folyamatosan az örömdetes életre, örömdetes gyermeknevelésre:

Tanulom elfogadni gyermekeinket úgy, ahogy vannak: időnkénti engedetlenségükkel, rossz kedvükkel, türelmetlenségükkel együtt, hiszen nem tökéletesek. Hányszor én magam sem tudok jó példát mutatni a türelem, szelídség, engedelmesség terén!

Tanulok időt szakítani rájuk, meghallgatni és megérteni őket,

együtt örülni a sikereiknek és együtt sírni a kudarcaik miatt.

Tanulok több humort vinni a hétköznapi eseményeibe, nem rendezni jelenetet minden kiöntött kakaó, szakadt nadrág vagy elázott füzet miatt. Hiszen mindezek az örökdévalóság szempontjából lényegtelen dolgok és helyrehozhatóak.

Tanulok jó példát mutatni a szeretetben, megbocsátásban, tűrésben, irgalmasságban, beszédben, magaviseletben. Természetesen a krisztusi példa a mérce s ettől még messze vagyok, de Pál apostol szavaival: „igyekszem...”

Együtt tanuljuk az igei arany szabályokat, együtt kérjük az Urat minden nap, hogy bocsássa meg mindazt a sok mulasztást, amit elkövetünk és Ő segítsen az örömdetes életre!

Spurgeon szavai sokszor a fülembé csengnek, mely szerint: „rossz kedvünk és savanyú arcunk senkit sem vonz Krisztushoz.” Meg vagyok győződve arról, hogy örömdetes életünkkel tudjuk gyermekeinket is Krisztushoz vonni, hiszen az örömdetes

élet a legjobb ajánlás a hithez. Kívánok minden szülőnek örömdetes együttléte gyermekükkel, hiszen számukra a legnagyobb büntetés az, ha bennünket szomorúnak, gondterheltenek látnak.

– Anyá szeretsz?

– Igen, drágám!

– Úgy örülsz!

És szorosán átölel kicsi karjaival, újra és újra. Hála, hogy szerethetek és örülhetek egyre jobban és egyre bőségesebben, míg megérkezem oda, ahol teljes lesz az örömem és ahol már nem kell örömdetes szívvel felmosnom a maszatos konyhapadlót.

BOROS RÓBERTNÉ EMILIA

Székeljudvarhely

A végzősök többsége a Keleti-Kárpátok lábához kerül

A szakdolgozatukat írták, készültek a záróvizsgákra is miközben a Szeretet az eltelt négy évről és a közeljövő terveiről faggatta a négy végzős teológiai hallgatót, annak kapcsán is, hogy június 6-án lesz az ünnepélyes tanévzáró és búcsúzás a diákévektől.

A kérdésekre **Deák Zsolt**, **Szabó Szilárd**, **Tenku Zoltán** és **Dóczi Tibor** (fotó) válaszol.

1) Ki honnan jött a teológiára?

Deák Zsolt (26): zilahi származású vagyok, nem hívő családból származom, hét és fél évvel ezelőtt tértem meg. Rövid idővel azután megértettem, hogy Isten az ő szolgálatába hív. Ebben láttam az ő vezetését is, hogy itt a váradi teológián tanuljak.

Szabó Szilárd (22): Szatmárról érkeztem. Egész fiatalon tértem meg, és ugyancsak fiatalon értettem meg, hogy az Úr a szolgálatra hív. Nagyon hálás vagyok a teológián eltöltött négy évért.

Tenku Zoltán (23): a nagyszalontai gyülekezetnek vagyok a tagja, 2001-ben tértem meg, én is viszonylag fiatalon jöttem a teológiára. Gyorsan eltelt ez a négy év.

Dóczi Tibor (27): a kibédi gyülekezetből jövök, amely nem olyan rég alakult, 2001-ben, és az egyik fő jellegzetessége, hogy missziózik. Talán én vagyok itt a legidősebb. Örvendek annak, hogy az Úr itt akart látni ezen a helyen, a baptista teológián.

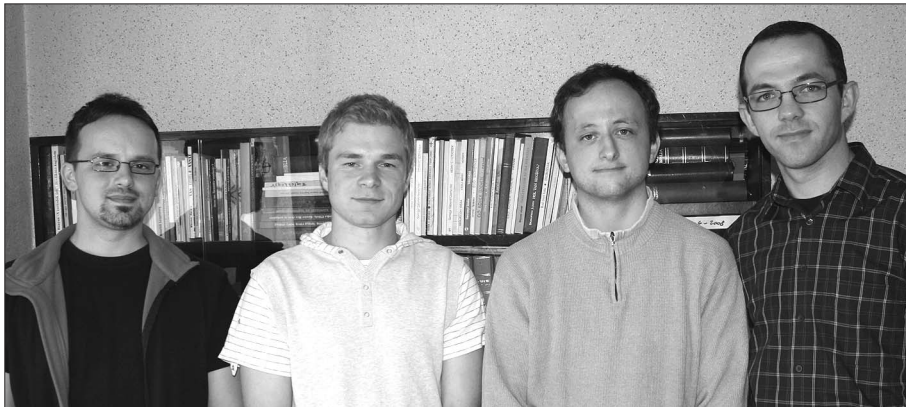
2) Mit adott ez a négy év?

Zsolt: Gazdag négy év volt. Úgy kezdtük, hogy csak három lesz, de a 2. év után visszatértünk a régi tanítási rendszerre. Akkor örültem, hogy még nyertünk egy évet, most viszont inkább azt mondom, hogy elég és itt az idő továbblépni.

Rengeteg kellemes és szép élményben volt részem. Sok mindent tanulhattam, helyesebben: sok mindenbe betekintést nyertem, de sok mindent még nem tudok.

Talán a legtöbb élményt a tanulás gyakorlati oldala adta: a misziók, nyári táborozások, gyülekezet-látogatások, ünnepi legációs beosztások, igazán ezek megmaradtak bennem, amiknek nagyon örülök.

Jó volt sokféle szolgálni, embereket megismerni, betekintést nyerni az ő életükbe, a különféle közösségekbe kihívásaikban és örömeikben osztozni.

Szilárd: Gazdag volt ez a négy év számomra is. A tudás szempontjából fejlődhettem. Kiemelném, hogy sokat formálódtam a társaim által, főleg az idősebb hallgatókkal együtt töltött időszakban. Az az első két év, a Tóbiásék generációja megadta az alapját ennek a négy évnek.

Aztán különösképpen gazdag volt a gyakorlati része, a sokféle emberrel való megismerkedés, szolgálni különféle gyülekezetben (elmenni oda, vendégségben lenni). Mindez eléggé kinyitotta a szememet arra nézve, hogy kik vagyunk mi, baptisták itt Erdélyben, milyenek a gyülekezeteink és az emberek, akik között kell majd szolgálnom. Jó volt az ismerkedés, és érezni azt, hogy sokféle imádkoznak érettünk, ezek kellemes tapasztalatokat adtak.

Aztán közelebbi kapcsolatba kerültem néhány lelkipásztorral, érdekes volt meglátni pozitív és negatív dolgokat és tanulni ezekből.

A személyes lelki életemet is tudtam gyarapítani. Azt mondta az egyik lelkipásztor: ha itt a teológián nincs időm a saját lelkemmel kellőképpen foglalkozni, akkor máshol még kevésbé lesz erre lehetőség. És tényleg jutott időm sokat foglalkozni az igékkel, ami nagyon hasznos volt.

Zoltán: Ha visszagondolok a kezdetekre – amikor új helyre kerültem, el az otthoni környezetből, úgymond idegenek közé –, érdekes volt az első benyomás, a találkozás a fiúkkal. Tibi megveregette a vállamat: „Üdvözlünk a csapatban”,

mondta, és ez jól esett. Érkezésünk után, mielőtt birtokba vettük a szobánkat felújítottunk dolgokat a teológián. Jót tett az együtt munkálkodás.

Szerintem is a Tóbiásékkal való kapcsolat szuper volt, néhányukkal már találkoztam korábban, amikor a legációjukat töltötték a gyülekezetünkben. Aztán jó volt megismernedni az évfolyamtársakkal is.

Sokat jelentettek számomra a legációk. Természetemből adódóan nem voltam egy olyan személy, aki nagyon szeretett volna emberek között forgolódni, ismerkedni. Kellemesen meglepett, hogy most idegen helyeken is úgy éreztem magam, mintha családban lennék, ismerősök között. A személyes beszélgetésekből megtudhattam, hogy az emberek mivel küszködnek, vagy a gyülekezetet milyen problémák foglalkoztatják. Tehát hasznosak voltak ezek az alkalmak, építők.

Korábban nem nagyon foglalkoztam teológiai témákkal, nagyjából annyit tudtam, amennyit a gyülekezetben hallottam. Úgyhogy érdekes volt megismernedni a teológiai elméletekkel. Persze néha nehézséget is jelentett egy irányt venni, hogy melyik a helyes elmélet, melyiket kell felkarolni. Jó volt ezeket megbeszélni a fiúkkal, és ki-
vergődni ezeknek az erdejéből.

Tibor: A nagyváradi gyülekezet is alakított engem, a nagy ifjúság, a minőségi szolgálatok. Egy kisebb gyülekezetből kerültem ide, és ez

⇒ önmagában egy olyan változást jelentett, ami nagy hatást tett rám.

Örvendek annak, hogy a tanárokkal is elég jó viszony alakult ki. A négy év alatt sikerült megismerni a jelenlegi lelkipásztorokat, meg a vezetőket is.

Nekem nagyon jó volt a teológus társaim által való fejlődés: együtt laktunk, együtt örültünk, néha vitatkoztunk, de együtt szolgáltunk. Úgy látom, hogy az Úr őket nagyon használta és formálódottam jellembelileg általuk.

Hálás vagyok Istennek, hogy az elmúlt négy évben lehetőségem volt több fele is szolgálni, ifjúságokkal együtt dolgozni. Általuk is formálódottam, miközben láthattam, hogy milyen a gyülekezetek és ifjúságok helyzete.

Zsolt: Amit az előbb elmondtam még kiegészíteném azzal, hogy számomra élményt jelentett a tanárokkal való együttlét. Örültem, ha közvetlen tudtak lenni. A diáktanár viszony némelykor szinte olyanná alakult, mintha szolgatársak lennének: amikor megnyíltak, elmondtak élményeket, kihívásokat, gondokat, vagy örömeiket, amelyek számunkra még kevésbé aktuálisak, de rövidesen azzá válnak.

3) Hogyan tovább?

Zsolt: Talán az előbbi válaszból is érezhető, most már itt az ideje továbblépni, és én örülök ennek. Annak is, hogy az Úr megmutatta, merre tovább. Nekem személy szerint Brassó felé lesz az irány. Gondolataim már egyre többet ott járnak, a rám váró pásztori szolgálaton. Megvan, hogy ki lesz a feleségem, úgyhogy a nyáron megtörténik a nősülés is. Sok minden történik rövid időn belül, de ez jó.

Szilárd: A következő néhány hónapról tudok beszélni, a többi még egy kicsit rejtély előttem is. Szeretnék diplomázni (ezt mind szeretnék), ez most egy elég fontos feladata a következő két hónapnak. Aztán én is nősülök, szeptember elején lesz a menyegzőnk, utána elfoglaljuk a helyünket Székelyföldön. Tavaly szolgáltam ott, amikor az Úr különösen a szívemre helyezte azt a

területet. A csíkszeredai és szentegyházi gyülekezet vezetői a télen kerestek fel azzal, hogy meghívják lelkipásztori szolgálatra. Ekkor úgy éreztem, nem csak bennem volt ez a vágy, hogy arra a vidékre menjek, hanem tényleg az Úr az, aki erre indított. Örültem a meghívásnak és elfogadtam.

Szerettem itt a teológián, jól éreztem magam. Viszont mostmár úgy érzem, hogy a négy év elég volt, és már várom, hogy mi lesz tovább. Sok kérdés is van bennem, meg kíváncsiság. Szeretném, ha megtalálnánk magunkat a szolgálatban, meglátni az ottani szükségeket. Már várom, hogy beálljak a munkába.

Zoltán: Első sorban a szakdolgozatot próbálom befejezni, remélem, hogy behozom a lemaradást.

Rip: *Nehéz témát választottál?*

Zoltán: Úgy tűnik, hogy könnyű, szép téma, ellenben nagyon tág téma, de mindenképpen hasznos (A pénzügyek mindig nehezek – szól közbe Tibor). Nekem is alakul a nősülés, ha az Úr éltet, akkor a nyáron ez is megtörténik. A meghívás kérdése még bizonytalan, nem tudom pontosan, hol fogok szolgálni, hogy az ajánlatok közül melyik lesz érvényes, vagy az Úr ad egy másikat.

Tibor: Úgy látom, életemben a nagy változások éve ez a mostani. Több minden elkezdődött és folyamatban van. Az első az államvizsga dolgozatnak a megírása, ha nem is ez a legfontosabb, de jelenleg ez a legsürgősebb. A második a nősülés, várom ezzel kapcsolatban a választ. És a harmadik a szolgálati meghívás. A sepsiszentgyörgyi gyülekezet és körzete szólított meg, de még nem adtam választ. Szeretnék beállni a munkába teljes idővel, családotul gyülekezetben szolgálni, gyerekeket nevelni. Úgy látom, a Székelyföldön van a helyem. Örvendek, hogy a mostani végzősök többsége a Keleti-Kárpátok lábához kerül. Ez néhány előnyt is jelenthet a számunkra: egy generáció vagyunk, együtt érlelődünk a teológián. Reméljük, hogy egymást ezután is segítjük, és a jó kommunikáció megmarad közöttünk.

4) Ha valamit nem kérdeztem, de szívesen elmondanátok.

Zsolt: Szeretnék, ha lennének itt diákok továbbra is. Ezért ajánljuk a teológiát a fiataloknak, azoknak, akik éreznek Istentől való elhívást a szolgálatra.

Bátorítunk másokat is, hogy foglalkozzanak a fiatalokkal. Látom ennek a szükségét, hogy több időt és energiát kell fordítanunk a fiatalok tanítására, formálására (*interjú-alanyunk országos ifjúsági titkár – szerk. megj.*). Vegyük magunk mellé őket, és foglalkozzunk velük, segítve, bátorítva őket, hogy legyenek munkások a jövőben. Amennyire csak tudom, igyekszem én is ezt tenni.

Tibor: A négy év során első sorban lelki dolgokkal foglalkoztunk. Mindez nem történhetett volna meg a gyülekezetek anyagi hozzájárulása nélkül. A teológusok nevében szeretném megköszönni, hogy támogatták a teológiát: jól éltünk, a működés, az étkeztetés kifogástalan volt. Örvendtünk, hogy ilyen körülmények között tanulhattunk, ezt köszönjük a testvéreknek.

Szilárd: Meg kell azt is köszönnünk, hogy sokszor fogadtak bennünket, a nyári, vagy az ünnepi legációk idején, itt Várad környékén és távolabb is. A családok, a gyülekezetek szívesen láttak vendégül, én ezt mindig nagyon értékeltem. Hálás vagyok azokért az emberekért, akiket megismerhettem, például Szentjánoson is. Minket ezek az alkalmak sokra tanítottak és formáltak.

Zoltán: Nekem is sokat jelentett ezeken a legációkon, ha a lelkipásztorok időt szakítottak ránk. Jó dolgokat adtak ezek a beszélgetések.

(„Hogyan látják a nagybetűs Életet? Hát saját korosztályukat: bentieket és kintieket? – a főtémánk kereteit túlfeszítve beszélgetésünk ilyen kérdések mentén még tovább nyúlt. A végzősök eme válaszai is tanulságosak, úgyhogy közzétételükre, remélhetőleg hamarosan sor kerül.)

Kérdezett: SZILÁGYI LÁSZLÓ

Lelkipásztor beiktatás a tordai körzetben

Meleg napsütéses idővel áldott meg mennyei Atyánk március 21-én. Délután három órai kezdettel örömnepre gyűlt össze a tordai körzet testvérisége, ugyanis Isten az Ő kegyelméből lelkipásztornal ajándékozott meg **Raina Ottó** testvér személyében. A beiktatási ünnepélyre az aranyosgyéresi román baptista imaházban került sor, a román testvérek a helyiséget szeretettel bocsátották a rendelkezésünkre.

Vendégek is jöttek együtt örülni az örülőkkel: Magyarlónáról, Kolozsvárról, Nagybányáról, Kalotaszentkirályról, Gyaluból és Enyedről. Az alkalmat Bálint Pál lelkipásztor, a kolozsvári missziókerület elnöke vezette.

Isten ígését Kovács József lelkipásztor, szövetségünk főtitkára hirdette, aki a tordai körzet első pásztora is volt. Az 1Thessz 2:1-13 alapján kifejtette, hogy milyen kell legyen a lelkipásztor viszonya a gyülekezettel, körvonalazva a lelkipásztor és a gyülekezet feladatát ebben a viszonyban.

Az igehirdetés után Raina Ottó testvér bemutatkozására került sor, aki beszélt megtéréséről, elhívásáról a szolgálatra és beszámolt eddigi szolgálatáról, meg arról, ahogy az Úr meggyőzte, hogy ebben a körzetben kell szolgálnia. Továbbá Raina Ottó lelkipásztor beiktatása és megáldása következett. Az iktató bizottság tagjai Bálint Pál, Kovács József, Borzási István és Oláh Lajos lelkipásztorok voltak.

Köszöntéssel és rövid igei üzenettel szolgáltak:

– Ken Kelly amerikai lelkipásztor a 2Tim 4:1-5 alapján kiemelve a gyülekezet feladatát lelkipásztorával szemben négy pontban: engedelmeskedni a pásztornak, imádkozni érte minden nap, tisztelni ezt a szolgálatot és hogy ne legyen nagyobb elvárásunk iránta, mint amilyen Istennek van.

– Oláh Lajos kiskapusi lelkipásztor a hűséges sáfárkodásra buzdított.

– Borzási István szilágypercesi lelkipásztor a 2Tim 4:7-8 alapján Istennek odaszánt, Őt tisztelő és imádó életre, hűségre buzdított.

A tordai körzet nevében Bátor Imre testvér mondott köszöntő szavakat, a Nőszövetség részéről Bálint Ibolya testvérnő, Jakab Endre testvér a magyarlónai

Bálint Pál (balról), Kovács József, Borzási István, Oláh Lajos, középen Raina Ottó.

gyülekezet nevében és Borbély Gyurka testvér Magyarlónáról.

A gyalui roma gyülekezet jelenlevő tagjai énekszolgálattal dicsérték az Urat. Könnyes szemük kifejezte szeretetüket Ottó testvér iránt és fájdalukat az elválás miatt, de hangot adtak azon reménységüknek, hogy az Úr továbbra is gondot visel rájuk, és rendel számukra pásztor. A nap áldásához hozzájárult a tordai ifjúság énekezen szolgálat.

Az összegyövetel Raina Ottó lelkipásztor igei szolgálatával fejeződött be. Nehémiás példáját tárta elénk. Elmondta, hogy ő is egy „Nehémiás” szeretne lenni a körzet számára, aki törődik minden gyülekezeti taggal; imádsággal, sírással és böjttel jár közben érettük;

cselekedetekre is kész, és mint aki mindenért és mindenben Istennek adja a dicsőséget.

Ünnepélyünk az imaház alagsorában szeretet vendégséggel fejeződött be.

Istennek legyen hála a sok áldásért amiben részesített, a sok lelki és testi táplálékért is Őt illeti a köszönet. Bárcsak ne szólt volna Isten ígéje hiába! Kívánjuk, hogy a beiktatott új pásztor végezze el, amiért küldetett közénk. Bárcsak lenne valóban egy új kezdet, lelki megújulás! Szeretnénk mi is még nagyobb odaszánással és a Szentlélek vezetése által együttmunkálkodni pásztorunkkal – mindenben Istenünk céljait, akaratát téve első helyre!

ZÁMBÓ ATTILA, Torda

Konfliktusok megoldása a családban

A szilágysomlyói magyar baptista imaházban március 15-én délután a nőtestvérek ezzel a témával foglalkoztak. Az alkalmon jelen voltak a helybeli nőtestvérekkel együtt a következő gyülekezetekből: Bagos, Szilágyperecsen, Szilágynagyfalu, Ipp, Kémer, Lecsmér és Beretyószéplak.

Bezetőben szolgáltak: Szekrényes Ibolya és Papp Erzsébet, az éneklést Pardi Matild vezette. Borzási Márta (Szilágyperecsen) testvérnő előadást tartott a férj és feleség közötti konfliktusok megoldásáról. A téma négy fő konfliktusforrást és az általuk okozott konfliktushelyzetek helyes megoldásait érintette.

A temperamentumbeli különbségek keretén belül a szangvinikus, a melankolikus, a kolerikus és a flegmatikus alkatok, ezek erősségei, gyengeségei, valamint a házasságra való hatásai voltak részletezve. Gyakorlatiasan lett felsorolva, miben segíthetik egymást a házasságban a különböző alkatok, és miben kell elnézőnek és elfogadónak lenni. Ki volt hangsúlyozva öt alapszabály, ami segíthet a házaspárok temperamentumbeli különbségeik kezelésében: elfogadás, megerősítés,

kiegészítés, visszajelzés, hálaadás.

A közös döntésből adódó feszültség levezetésének öt fajta stílusa volt ábrázolva:

- a konfliktuskerülő stílus, mely minden esetben elkerüli a konfliktust, és így mindig a másik félre hárul a döntés, aminek természetes következménye a harag és keserűség.

- a behódoló stílusban pozitívum a társ érdekeinek előnyben részesítése, ám negatívummá válik, ha ez a véleménykülönbségek megoldásának kizárólagos módjává válik.

- az alkudozó stílus, melyben a megoldás nem a különbözőségek összehétközése, hanem egy mindkét félnek elfogadható alku.

- a győztes-vesztes stílus a legáltalánosabb konfliktuskezelési stratégia a házasságokban. Ebben az esetben az egyik fél igen magasra értékeli saját elképzeléseit és vágyait, míg társát igen alacsonyra.

- a győztes-győztes stílus kínálja a leghatékonyabb konfliktusmegoldást.

A konfliktus versengésmentes megoldása közben mindkét fél győz, és a kapcsolat megerősödik.

Nagy konfliktusforrás a kommunikáció természetes csökkenése, aminek leggyakoribbi okai a meg-

szokás, időhiány és a konfliktusok helytelen kezelése.

Az utolsó konfliktusforrást a szerepek felcserélődése okozza. Az 1Móz 3,16 szerint Isten azt mondta az asszonynak: „*Fájdalommal szülsz gyermeket, mégis vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad*”. Itt a „vágyakozás” szó nem szeretetteljes érzelmet jelent, ugyanazt a szót találjuk az 1Móz 4,7-ben: „*a bűn az ajtód előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta*”.

A konfliktus elkerülhetetlen lesz valahányszor az asszony irányítani akarja férjét, a férj pedig uralkodni akar feleségén. A boldog házasság titka: a feleség rendelve alá magát férjének, a férj pedig önmagánál is jobban szeresse feleségét.

Az előadást csoportbeszélgetés követte, korosztály szerint felosztva, ahol alkalom nyílt konkrét, saját konfliktusok megbeszélésére.

Az alkalom áldásos volt, és mindenki jó kedvvel távozott. A témát nem tudtuk teljesen kimeríteni, ezért felmerült az az óhaj, hogy a missziókerület valamelyik gyülekezetében majd még folytathassuk.

MÁTÉ ANNAMÁRIA

1920. június 4., Trianon

90 éve írták alá a békeszerződést

„A mi kedves Hazánkat keleten a Kárpátok kanyarulata, nyugaton az Adriai-tenger, északon a Magas-Tátra, délen pedig a Száva és a Duna határolja” – olvasom dédapám egyik jegyzetfüzetében.

Keresni kell a földön még egy olyan szépen megalkotott földrajzi egységet, amelynek hegyei, vizei, sík és dombos területei az altalajkincsekkel együtt ennyire szervesen illeszkedjenek egymáshoz. Ennek a „kedves Hazának” mindene megvolt az ezeréves határokon belül, amire egy országnak földi értelemben szüksége lehet, mert a Kárpát-medencét úgy alkotta meg a Teremtő, hogy annak sokféle darabkája egyetlen gyönyörűséges egységet alkosson.

Az utolsó pillanatokban sem gondolták sokan, hogy ezt a földet szétvagdalják mégis, és kivételes történelmi hivatással megbízott magyar népet ennyire megalázzák. De megtörtént mégis! *„Valahol aláírtak valamit, valahol megalkudtak valamit, valahol elosztottak valamit; valahol egy nyitott ajtót becsaptak, hogy legyen az zárva örökre. Ahová a magunk erejével, ezer esztendő munkájával kapaszkodtunk, és minden lépcsőfokot a magunk izmaival és eszével vágtunk a magunk vérével öntözött sziklába: onnan dobtak le minket”* (Kós Károly: Kiáltó szó).

Ha ma azt mondjuk: Erdély, kénytelenek vagyunk Nyugat-Romániára gondolni. Ha ma azt mondjuk: Felvidék, tulajdonképpen Szlovákiáról beszélünk. Kárpátalja ma már Délnyugat-Ukrajna, a Muraköz Szlovénia lett, Szlavónia pedig Horvátország. És a felsorolásnak még nincs vége! Az Órvidék, vagy ha úgy tetszik Várvidék ma Ausztria része, a Vajdaság vagy Bácska Szerbiához tartozik. Dédapám valamikor egyetlen szóval jelölte ezeket a területeket: Hazám, vagy Magyarország.

1920. június 4-e nemzetünk történetének legfeketébb betűivel írt napja. A Párizs melletti Trianon kastélyban aláírták azt a végzetes diktátumot, az ún. „békeszerződést”, ami annyi keservet és annyi válságot, sőt egy újabb világháborút idézett elő! A számunkra vereséggel zárult I. Világháború után olyan országok is döntöttek Magyarország sorsa felől, akiknek képviselői annak történelmi szerepéről, földrajzi elhelyezkedéséről vajmi keveset tudtak.

A végzetes döntés

következtében Magyarország területének 71,5%-át veszítette el, lakosságának pedig 63,5%-át. A megcsönkített, picinyke ország szinte megbénult gazdaságilag, hiszen altalajkincseinek legnagyobb része idegen uralmak alá került. Olyan szellemi központokat és történelmi jelentőségű városokat szakítottak el tőle, mint Pozsony, Kassa, Eperjes, Beregszász, Temesvár, Nagyvárad, Kolozsvár, Brassó, Szabadka, Zombor, Újvidék, Fiume.

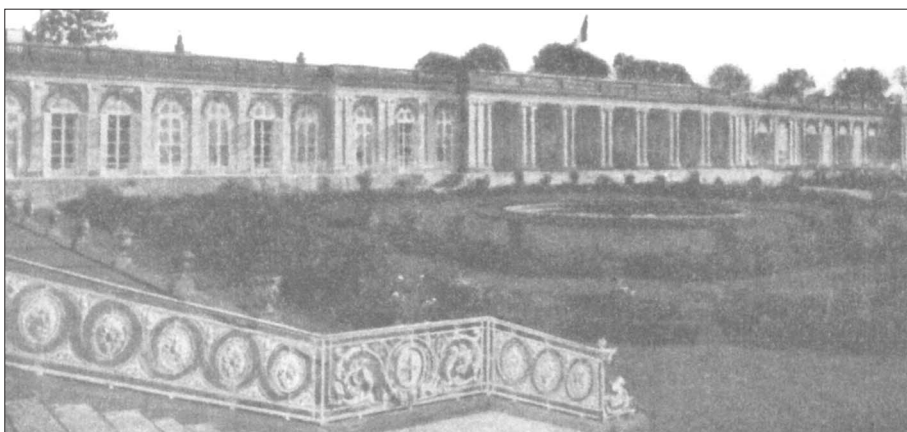
Trianonnal megkezdődött a magyar lakosság életének ellehetetlenítése a szülőföldön. Az elcsatolt részekből százezrek menekültek megkeseredett szívvel az Anyországba vagy az óceánon is túlra. Később erőszakos kitelepítéseknek, tömeges kivégzéseknek lett áldozata a magyar lakosság több utódállamban is. Ősi intézmények számolódtak fel, idegen kézre kerültek történelmi épületeink – már amik megmaradtak a könyörtelen pusztításokban.

Trianon következményeként a szélsőséges nacionalizmus mellett

kibontakozhatott a kommunizmus istentelen, fizikai és szellemi területen felmérhetetlen károkat okozó eszméje közép-Európában. A kisebbségi sorsba nyomorított magyarság egy része megtisztelve érzi magát, ha anyanyelvén megszólalhat szülőföldjén, egy más része pedig minden értéket és felelősséget feladva beolvad a többségi nemzetbe.

A Világháborút követően a még egy darabban lévő Magyarország baptistái felmérték, hogy a békeszerződés milyen károkkal fog járni. A Békehírnök 1919/3. számában Csupják Attila egyházi alelnök és pénzügyminisztériumi tanácsos így számolgot: *„Román protestáns (kálvinista, evangélikus, unitárius, baptista, metodista stb.) Romániában alig létezik; az ottani protestánsok vagy magyarok, vagy németek, kivéve a baptistákat, kik közül 9000 (erdélyi) román ajkú. Ha tehát az említett területek Romániába bekebelezetnének, 1.500.000 protestáns jutna oda, és ezáltal elszakadna hittestvéreitől és eddigi összekötő szerveitől. De más felekezetekkel együtt 2.000.000 magyar jutna idegen uralom alá. A magyarországi baptista misszióból is vagy 12.000 lélek szakadna el.”* A valóságban 17.000 baptista rekedt a határon túl a 24.000-ból!

A magyar protestáns egyházak küldöttséget indítottak Svájcba és Hollandiába, hogy feltárják a fenyegető veszélyt a diplomáciai körök előtt, ugyanakkor emlékiratokat küldtek Wilson amerikai elnöknek és Lloyd George angliai miniszterelnöknek. ✕

A versaillesi nagy Trianon-palota, ahol 1920. június 4-én aláírták a végzetes diktátumot.

⇒ A küldöttségben Csopják Attila és Scheffer Reinhold, a Wesselényi utcai gyülekezet prédikátora is részt vett. A magyar baptisták képviselői reménykedtek, hogy az ország fölötti ítélethozatalt jelentős mértékben befolyásolni tudják majd, hiszen köztudomású, hogy Wilson presbiteriánus, Lloyd George pedig baptista gyülekezet tagja. Trianonban annyit sikerült elérni, hogy Magyarországot nem számolták fel teljesen, amint azt a franciák és a környező országok kormányai akarták.

A Csopják Attilák által fogalmazott emlékiratot H.S.H. Rothermere báró is megkapta, aki Lloyd George kormányának légügyi minisztere és a nagyhatású Daily Mail című lap tulajdonosa volt. Megszívlelve a feltáratkat, Rothermere hosszú éveken át fáradozott azon, hogy a Trianoni döntés elhibázott voltát a világgal megismertesse. Az Egyesült Államokban járva megismerkedett Jámbor Lajos baptista festőművész-diakónussal is, aki Budapestről oda költözve az emigráns magyarok jelentős képviselőjévé vált. Rothermere Jámbor Lajossal, a nagyváradi imaház ma már csak másolatban létező falképének alkotójával a találkozás emlékére magát le is festette. Budapesten a Kálvin tér és a Szabó Ervin könyvtár között 1928-ban „Nagy-Britannia méltó fia” tiszteletére díszes kutat emeltek a „hálás magyarok”.

Trianont követően

a magyar baptisták egymástól függetlenül, a közbevetett határok mögött szervezkedni kényszerültek. „Szükségessé teszi az újjászervezést – olvashatjuk a Békehírnök 1920/11-12. számában – a baptista misszió

hívása a nemzeti életben. A nemzet nagy egészben olyan életet él, amilyenre apróbb alkotó elemei idomítják. A magyar baptizmus egy nem csupán önmagára utalt, önmagának élő felekezet, hanem a magyar nemzetnek egy alkotó eleme. Mentől jobban terjed, annál fontosabb szerep várakozik reá a nemzeti életben. Némely félénk, jámbor hívó irtózik annak a gondolatától is, hogy valaha a baptisták a nemzet életében bármilyen szerepet is töltsenek be. Nagyon félnek az 'elvilágiasodástól'. Pedig a dolog éppen ellenkezőleg áll. Nekünk hatni kell a világra, és ha a nemzeti élet irányításából kivesszük a magunk részét, akkor nem a világ hat reánk, hanem mi hatunk a világra. Oda kell jutnunk, hogy a mi tanítóink tanítsanak az iskolákban, a mi gyülekezetiünk tagja foglalják el a főiskolák tanári székeit, a mi gyülekezeteinkből kerüljenek ki a magas állású hivatalnokok, s a bírói székekben a mi neveltjeink magyarázzák a törvényeket. Hódítsuk meg a világot, s ne a világ minket!”

1920-ban

az erdélyi magyar baptista missziót külön mederbe terelte a trianoni döntés, így alakult meg az elismeretek Magyar Baptista Szövetsége Nagyváradon, valamint a Szabad Baptista Szövetség Szilágynagyfaluban. Később a két Szövetség – túlnézve az 1895-ig visszanyúló szervezeti kérdések miatti nézeteltéréseken – egyesült. Fennmaradt írásaik is bizonyítják, hogy olyan erdélyi magyar baptista vezetők, mint ifj. Bordás István, Molnár Károly, később Bokor Barnabás a nemzet egészének érdekeit szem előtt tartva szolgált a közösségben.

Makkai Sándor református püspök híressé vált írásában azt vallotta,

hogy a kisebbségi sors nem politikai lehetetlenség, vagy legalábbis nem csak az, hanem erkölcsi lehetetlenség. A mi kisebbségi sorsba jutott véreink, idegen nacionalizmusok testében, legnemesebb életcéljuk szerinti tétlenségre kárhozattva, mellőzve, teljesen ártatlanul és méltatlanul lenézve, emberi méltóságukban szenvednek olyan kibeszélhetetlen sérelmet, amely a világtörténelem e legsötétebb korszakának valamikor rettenetes ítéletévé fog válni (Nem lehet!, 1937).

Hogy nem lehet megmaradni és tovább alkotni a kisebbségi létben, nemcsak Makkai korának számos közéleti személyisége cáfolta rá, hanem 90 éves története alatt az erdélyi magyar baptista közösség is. A kisebbségi lét olyan intézményeket, szellemi alkotásokat, személyiségeket adott a magyar nemzetnek, amelyek és akik erkölcsét tisztogatták, lankadó karjait folyton emelték.

A trianoni döntés csúfos és igazságtalan volt csakugyan, de a hívó embereknek más a történelemszemléletük, mint azoknak, akik mindezek mögött és fölött nem akarják meglátni a mindenség Urát. Istennek oka volt arra, hogy ezt a „kedves Hazát”, a történelmi Magyarországot prédává engedje. Ha a mi népünk nem bántotta volna meg annyiszor és olyan durván Őt, és egyedüli reménységét mindenkor Jézus Krisztusba vetette volna, talán megmenekülhettünk volna sok történelmi tragédiától.

Kós Károly is belátta, hogy a magunk erejével, a magunk izmaival és eszével, a magunk vérével nem tudtuk országunkat megtartani. Istennek célja is volt Trianonnal. Mindent, amit tesz, az Ő láthatatlan, romolhatatlan országának építéséért teszi – és ha úgy akarja, felbomlani enged erős birodalmakat, szépséges földi országokat.

Kemény szeretete megtérésre indítja, alázatban tartja azokat, akik ez igazságokat kegyelem által felismerik. Krisztussal együtt nekünk ajándékozott mindent, ezért hiszünk az ideigvaló és az örökkévaló kárpótlásban. Hiszünk egy isteni, örök igazságban!

KISS LEHEL

A békediktátum szentesítői (balról jobbra): Orlando (Olaszo.), Lloyd George (Nagy Britannia), Clémenceau (Franciao.) és Wilson (USA).

János, a szeretett tanítvány, Krisztus apostola

Átismételni a tanultakat – gyermekeinknek ilyenkor, a tanév végén ez már egy kellemesebb iskolai foglalkozás. Tekintsük át ezúttal mi is a **János evangéliumát**, hiszen júniusban befejezzük a sorozatot. És a hosszú úton menjünk végig kissé játékosan, hogy a kisebbek is velünk tarthassanak.

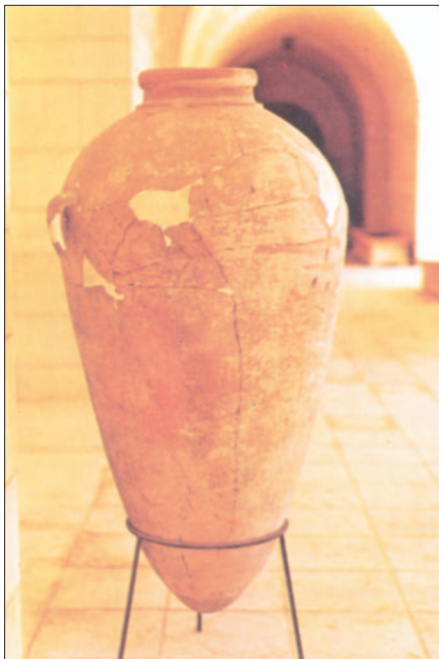
Shalom! – szólta oda a kis csapat a hajón tevékenykedő csoportnak. A fiúk, Jakab és János, édesapjuk Zebedeus és a velük levő napszámosok hirtelen felkapták fejüket a tőlük nem idegen, de valahogy most mégis másként hangzó köszönésre. A két fiúrábámult az idegenre, aki mellett jól ismert halásztársaik, Péter és András álltak. „Jertek velem ti is” – szólta oda a fiúknak. Azok pedig már meg sem hallották apjuk kiáltását. Elindultak a szelíd, megnyerő tekintetű, kedves szavú fiatalemberrel, akiről akkor még semmit sem tudtak.

Hamarosan sok minden kiderült róla. Együtt mentek Kapernaumba. Bementek a zsinagógába, ahol egy tisztátalan lélektől megszállott ember így kiáltott fel: „*Mi közünk hozzád názáreti Jézus! Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje.*” A Mester rászólt, az ember elnémult, akik hallották és látták, elcsodálkoztak. János, aki még csak tizenéves fiatal volt, csodálattal nézett a Mesterre. Hirtelen különös érzést érzett iránta, ami még jobban vonzotta hozzá. Azon igyekezett, hogy mindig mellette legyen, nehogy egy szót is elmulasztson meghallani vagy megjegyezni abból, amit mond. Hisz ki is ez az ember? Az Isten Szentje? „*Hisz akkor ő a Messiás, akire mi várunk! De boldog vagyok, hogy megszólított engem is. Vajon tényleg ő az?*”

Elhitték, ő a Krisztus

Nemsokára egy menyegzői házhoz tértek be. Éjfél körül elfogyott a vendéglátók bora. Jézus anyja szólt a szolgáltnak, hogy mondják el gondjukat Jézusnak, majd mindent úgy tegyenek, ahogyan utasítja őket. Miután ez megtörtént, addig nem látott és hallott csodának lehettek tanúi: a víz a legjobb minőségű borra változott. A fiatal követők most már arról is meggyőződhetek, hogy Mesterük természetfeletti, isteni erővel rendelkezik. Örömmel követ-

ték, figyelték minden szavát, mert elhitték, hogy ő a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Nagy méretű vizeskorsó a jeruzsálemi Rockefeller múzeumban

Már nagyon sok mindenre megtanította őket Jézus, amikor elérkezett a vizsgaidőszak. Kettes csapatokra osztotta őket és kiküldte a környező falvakba, hogy mondják el az embereknek azt, amit tőle és felőle tudnak. Azzal bátorította őket, hogy aki vallást tesz róla az emberek előtt, arról majd ő is vallást tesz az Atya előtt. Nagy meglepődéssel tértek vissza, örömmel számoltak be Mesterüknek arról, hogy még a gonosz lelkek is engedtek nekik. Jézus figyelmeztette őket, hogy annak örüljenek legjobban, hogy nevük fel van írva az élet könyvében.

Azt nehezen hitték el

Három és fél évig jártak együtt a Mesterrel, ez idő alatt sok mindent megtudtak róla. Azt, hogy ő a világ világossága, az élet kenyeke, a feltámadás és az élet, a jó pásztor, az ajtó, amin keresztül az Atyához lehet eljutni. Azt is, hogy az Istentől kapott hatalmat nem szabad mások megbüntetésére használni, még

akkor sem, ha azok nem fogadják be a Krisztusról szóló tanítást. Arról többször is beszélt Jézus, hogy az övéi sem fogadják be őt, sőt halálra ítélik. Ezt nehezen hitték el, mivel látták, milyen hatalommal rendelkezik.

Egyszer csak, Jézus kiválasztotta három legkedveltebb tanítványát, Pétert, Jakabot és Jánost, és felment velük a hegyre. Ott egy kicsit eltávolodott tőlük és Atyjával kezdett el beszélgetni. Miközben ezt tette, arca elváltozott. Sőt Mózes és Illés álltak mellette, hogy bátorítsák őt. A három tanítvány megdöbbenve szemlélte a különös eseményt. Ők abban a kiváltságban részesültek, hogy részben szemlélhették azt a dicsőséget, amivel Jézus a mennyben rendelkezett és rendelkezni fog. De erről egyelőre nem beszélhettek senkinek.

Gyorsan teltek a napok, Jézus egyre többet beszélt az előtte álló szenvedésekről és arról, hogy nemsokára magára fogja hagyni őket. Jánost annyira megdöbben-tette az, hogy el fogja veszíteni Mesterét, hogy állandóan a nyomában volt. Elérkezett a kovásztalan kenyerek ünnepe. Szokás szerint minden családnak el kellett készítenie a páska bérányt, amit az éjszaka folyamán el kellett fogyasztaniuk. Jézus is ragaszkodott ehhez a szokáshoz, elkészítette a bérányt és „*családjával*” leült elfogyasztani. Általában örömnép volt ez, mivel az Egyiptomból való csodálatos szabadulásra emlékeztek vissza.

Jézus családjára azonban szomorúság telepedett, mivel bejelentette, hogy ez az utolsó vacsora, amit együtt fogyasztanak el, másnap ugyanis már halott lesz, mivel tanítványai közül egy elárulja őt, a vallási vezetők pedig halálra ítélik.

Ennek hallatára majdnem mind-egyikben meghűlt a vér. Péter intett Jánosnak, aki most is, mint mindig Jézus mellett ült, hogy kérdezze meg, ki az, aki ilyet akar tenni. János meg is kérdezte, Jézus pedig burkol-tan válaszolt, nevet nem említve. Nem akartak hinni a fülüknek, de néhány óra múlva meggyőződtek arról, hogy Jézus mindent tudott előre, ami vele megtörtént. ✕

⇒ Még akkor éjjel utoljára kimentek a Getsemáné kertbe. Csak Júdás nem volt velük. János nem mozdult mellőle, mint aki őrizni akarja. Jézus ismét kiválasztotta kedvenceit, kissé eltávolodtak a többiektől. Miközben Jézus Atyjával beszélgetett a tanítványok elszenderedtek. Kis idő múlva szólt nekik, hogy indulhatnak.

Nemsoká nagy csapat jött felénk, köztük Júdás. Fél óra sem telt bele, a tanítványok mind szétfutottak, Jézust magára hagyva. János nem akart elszakadni tőle. Távolról követte a főpap udvarába, hogy hallja, lássa, mi történik vele. Fájt a szíve, amikor látta Mesterének fején a tövisből font koszorút, a homlokán lecsorgó vért. Óh, hogy odafutott

volna hozzá, hogy letörölje. De hát, hova lett az ereje és hatalma annak, aki olyan sok csodát tett? Miért nem sújt le a csöcselékre, hisz egy szavával a földre teríthetné őket! Nem tudta feldolgozni magában, ami történik.

Hamarosan durva fakesztet tettek hátára, cipelnie kellett a Koponya-helyre, hogy ott felfeszítsék rá. *„Ott biztosan csodát fog művelni, eltűnik majd szemük elől, mint már tette máskor is”* – reménykedhetett János.

Végig követte a tömegben, szemét le se vette Mesteréről. De ő meg se szólalt, szeliden, megtörten cipelte a súlyos keresztet. De nehéz az a kereszt! Hogy is ne lenne nehéz, amikor az egész emberiség múlt, jelen és jövőbeli bűnének súlya nyomja!

Nemsoká már állt a kereszt, rajta függött a zsidók királya. János ott állt nem messze a kereszttől és sírt. Jézus még utoljára megszólalt. Látva síró anyját, megbízta Jánost, hogy gondoskodjék róla, mintha saját anyja lenne. Aztán lehajtottá fejét, kibocsátotta lelkét és meghalt. Vége mindennek – állapította meg János. Hát csak ennyi? Három és fél év? Mi lesz ezután? Menjen vissza apjához, álljon be halásznak?

Szomorúan mentek haza. Jól bezárkóztak a zsidóktól való félelem miatt. Vasárnap kora reggel jött Mária és közölte Péterrel és Jánossal, hogy a sír üres, elvitték a Mester testét. Péter és János sietve mentek ki a Golgotához – közeli sírkertbe. János fiatalabb lévén, jobban tudott futni, hamarabb a sírhoz ért. Benézett és látta az üres lepedőket a sírban. Péter be is ment. Ekkor értették meg, hogy Mesterük feltámadt, úgy ahogyan nekik megmondta.

Nemsoká találkoztak is vele. Még volt néhány dolog, amire meg kellett őket tanítani, mielőtt

felmegy Atyjához és az ő atyjukhoz a mennybe. Elérkezett az ideje, hogy rájuk bízsa Isten országának a terjesztését ezen a földön. El kell mondanium az embereknek a keresztyőzelmét.

Így indult el a keresztyénség majdnem 2000 évvel ezelőtt, mint ifjúsági mozgalom. Jézus rá merte bízni erre a 12 fiatalemberre Isten országának a sorsát. Megbízott bennük. Saját lelkéből adott nekik, hogy legyen bátorságuk elmondani az örömhírt. Azokból, akik hittek nekik, megalakult Krisztus gyülekezete. János a zsidó misszióban működött. A jeruzsálemi gyülekezeti vezetők közé tartozott. Életéről kevés említés történik az ezt követő időszakban. Az ApCselben háromszor van szó róla, mindig Péterrel együtt említ az Ige.

„Az, akit Jézus szeretett”

A többi tanítványtól eltérően, ő megérte az idős kort. Jeruzsálemből elkerült Efézusba, ahol a helyi gyülekezet presbitere volt. Ott írta meg őt iratát: evangéliumát, három levelét és a Jelenések könyvét. Saját maga jegyzi meg, hogy evangéliumát azzal a céllal írta, hogy aki olvassa, higgye el, Jézus a Krisztus, és aki ezt elhiszi, annak örök élete van. Leveleit a hívőkhöz írta, mint öreg apostol olvasóit „gyermekének” szólítja. Figyelmezteti őket arra, hogy szeressék egymást, ragaszkodjanak a Krisztusi hithez, őrizkedjenek a hamis tanítóktól.

Domitianusz császár uralkodása idején Kis Ázsiában nagyon erős volt a császárkultusz. Mivel a keresztyének megtagadták a császár imádatát, üldözték őket. Így került az idős János apostol is a Pátmosz-szigetre, ami közel volt Efészushoz. Isten ezen a szigeten közölte vele azokat a jövőre vonatkozó jóvendöléseket, amelyeket János majd Efézusba való visszakerülése után írt meg.

Habár az evangéliumokban olyan jelzőt találunk rájuk, hogy a „mennydörgés fiai”, Jánost nagyon szerény embernek ismerjük meg az ő írásából. Nem nevezi meg magát, csak úgy utal többször is önmagára, hogy „az, akit Jézus szeretett”. Leveleiben Krisztus szolgájának, a keresztyén olvasók testvéreinek vallja magát.

SZILÁGYI BORIKA

Asszonyok a kútnál Júdea hegyiségében

A Kornya-díj átadásakor elhangzott laudáció

A nagybányai missziói konferencián a MABAVISZ elnöke adta át a frissen létesített Kornya-díj Emléklapját id. Veress Ernő testvérnek, a bronz plakettet dr. Herjeczki Géza lp., az MABAVISZ alelnöke nyújtotta át. A laudációt dr. Kovács József, a MABAVISZ titkára olvasta fel.

Id. Veress Ernő testvér nyugdíjas lelkipásztornak, a világ különböző részein élő magyarok között végzett eredményes és áldozatkész evangélizációs, gyülekezetépítő, szövetségi és társadalmi munkássága, valamint egész életművének elismeréseként, és munkássága miatt, Isten iránti hálából a Magyar Baptista Világszövetség Tanácsa a Kornya Mihály-díjat adományozza.

Id. Veress Ernő testvér 1945-ben született Bibarcfalván, példás életű baptista hívő szülők 3. gyermekeként. Édesanyja már születése előtt az Úrnak ajánlotta őt. 12 évesen kezdett el behatóbban foglalkozni személyes üdvösségének kérdésével, és 15 évesen merítkezett alá. Mivel édesapja: Veress Efraim, aki baptista lelkipásztor volt, gyermekeit a kommunista hatóságok kiutasították az iskolából. Emiatt Veress Ernő egy kovácsműhelyben kezdett el dolgozni. Miután újjászületett elkezdett bizonyosságot tenni. Bár gyülekezete hamarosan teológiára szeretne volna küldeni, előbb a katonai szolgálatnak kellett eleget tennie. Házasságot a Lupényban lakó Ady Annával kötött 1968 márciusában. Isten őt gyermekkel áldotta meg őket: Efraimmal, Ernővel, Evódiával, Barnabással és Napsugárral.

Bár abban az időben alig beszélt románul, jelentkezett a Bukaresti Baptista Teológiai Szemináriumba. A Jóisten beavatkozását látta abban, hogy olyan időkben, amikor a teológiára jelentkezőknek csak egy kis százalékat engedélyezték a kommunista hatóságok, őt a reméltnél hamarabb felvették oda tanulni.

A teológiai tanulmányainak befejeztével Szilágyballán kezdte el lelkipásztori tevékenységét 1974-ben. Szolgálatának sikere felingerelte a kommunista hatóságokat, ezért egy újságíró rosszindulatú, lejárató kampányt folytatott ellene. De ez koránt sem ingadta meg szolgálatában. 1976 és 1990 között Zilahon folytatta sokoldalú lelkipásztori munkáját. Igehirdetési

mellett heti rendszerességgel nevelte a szolgálattelvőket és látogatta a családokat. Bátran felvállalta az Erdélybe csempészett bibliák, énekeskönyvek és más lelki irodalom szétosztását. A zilahi évek alatt az állambiztonsági szervek gyakran zaklatták, fenyegették és kétszer megmérgezés is kíséreltek meg ellene. Egyszer meg rájuk gyújtották a régi lelkipásztori lakás melléképületét. De ezekben az Úr csodálatosan megővta őket. Mivel a gyülekezeti tagok száma szépen gyarapodott megtérések által is, kicsinek bizonyult a régi imaház.

Kornya-díj emlékérem – a bronz plakett

A régi imaháznak állami kisajátítása és lebontása után Isten lehetővé tette egy új és jóval nagyobb imaház és lelkipásztori lakás építését. Miközben számtalan meghívást kapott evangélizálásokon való ige szolgálatokra, tevékenyen részt vett az építkezés lebonyolításában is. Gyakran imádkozott és böjtölt nemcsak a gyülekezetekért, hanem a magyarságért, sőt az egész ország helyzetéért is. A forradalom napjaiban is hűen képviselte Isten ügyét és a baptista közösséget. Mielőtt Zilahról távozott volna családjával, 1990-ben megvásárolták a Zilahi Missziókerület missziós házát, a rendbetételét meg is kezdték.

Közvetlenül a forradalom után újraszerveződött a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége, amelynek Veress Ernő lett az első elnöke 1996-ig, amíg egészségi állapota ezt megengedte. Elnöksége

ideje alatt Nagyváradon lelkipásztori szolgálatot is betöltött. 1991-ben elkezdtek a Hargitai Keresztyén Tábor kialakítását és építését, amiben Veress Ernőnek is döntő szerepe volt.

1993-95 között vallástanár is volt a nagyváradai Pedagógiai Líceumban. '93-ban Szalárdon beindult a Filadelfia Öregek Otthona.

1994-ben magisztrátusi fokozatot szerzett a Minneapolis-i Baptista Teológiai Szemináriumnál.

Ugyanabban az évben indíthatták a Kolozsvári Magyar Baptista Teológiát, 1994-95 között a Kolozsvári Magyar Baptista teológián oktatott.

1996-ban gyülekezetplántálásba kezdett Csíkszeredában, ahol 2000-ig maradtak. '96-tól betegnyugdíjas-ként folytatta tevékenységét. Imaházat építhettek Csíkszeredában egy italmérő egységet alakítva át erre a célra.

Miután létrehozták a beteg fiáról elnevezett Barnabás Alapítványt, 1999-ben felépítették a Hargitai Keresztyén Táborban a Barnabás Házat, hátrányos helyzetűek üdültetésére. Két fia lelkipásztor lett, két lánya pedig tevékeny lelkipásztor feleség. A harmadik fiú, Barnabás, 2001-ben az Úrhoz költözött.

2000-2002 között Székelykeresztúron foglalkoztak gyülekezet plántálással és imaház építéssel.

2002-2004 között Székelyudvarhelyen segítettek be a lelki szolgálatokba aktív lelkipásztor hiányában.

2004-ben Gyergyószentmiklósról költözött ugyancsak gyülekezetplántálás céljából. Az utóbbi években Veress testvér látása és fizikai ereje meggyengült. Ennek ellenére testvérünk az egész Kárpát-medencében sokféle szolgál az Úr igéjével.

Istent áldjuk id. Veress testvér szolgálatkészségéért, vendégszeretetéért, rengeteg utazással járó gazdag igehirdetése miatt. Életművét értékelve adományozzuk ma számára a Kornya Mihály-díjat.

DR. VASS GERGELY

AKIK HAZAMENTEK

Antal Juliánna testvérnőt, akinek az Úr 82 évét ajándékozott, március 22-én kísértük utolsó útjára Varsolcon. A gyászos háznál 2Tim 4:6-8 alapján Borzasi István lelkipásztor hirdette Isten élő igéjét a verőfényes napon, az egybegyűlt sokaságnak. Kiemelte, hogy ha az életünk Isten előtt kedves áldozat, akkor a halálunk is „megáldoztatás” és „elköltözés”, amelynek idejét Isten határozza meg. A nemes harc megharcolásában, a futás elvégzésében, a hit megtartásában a hűség és kitartás a fontos. Legyünk hűek mindhalálig! Közreműködött a szilágyperecseni fúvóskar. Juliska testvérnőnk koporsóját népes családja vette körül: nyolc gyermeket nevelt fel. Az Úr áldja meg az elhintett igemagot, adjon megtérést gyermekeinek, 22 unokájának és 27 dédunokájának. Az örökélet reménysége igazi vigasztalást jelent. **(B.I.)**

A 79 éves **özv. Kiss Magdolna** testvérnőt, akit az Úr készített fel a nagy útra február 17-én temettük Aradon. Isten örök igéjét Vass Gergely és Boros Gyula lelkipásztor szolta. Együttérzéssel énekelt az arad-belvárosi énekkar. A nekrológot Bátкаи Sándor testvér olvasta fel. Annak rövidített változata itt következik:

Özv. Kiss Lajosné – Nagy Magdolna 1930. április 2-án született Aradon, református családban. Szülei komoly vallásos szellemben nevelték. Hamar megismerte az Üdvözítő Jézus Krisztust és elfogadta személyes Megváltójának.

A belvárosi baptista gyülekezetben bontakozott ki hitélete igazán, és személyes döntése alapján 1952. szeptember 22-én, 22 évesen, Megyesi József lelkipásztor bementette. 1955-ben házasságot kötött ifj. Kiss Lajossal. Az ének és zenekar munkájában gazdag tevékenységet kifejtő férjének türelmes és hűséges segítőtársa volt. Isten megáldotta őket két leánnyal: Máriával és Ágnessel. Később nagymamaként négy unokának örvendhetett: Róbertnek, Zsoltnak, Norbertnek és Dánielnek.

Életének derekán, 1980-ban az Úr hazaszólította a férjét. 25 év boldog házasság után 30 év özvegység következett. Szerette Megváltóját, az aradi gyülekezet vegyeskarának hűséges tagja volt 40 éven át. Csendes, halk szavú testvérnőnk időnként színvonalasan szólaltatta meg jeles költők verseit. Családja kiváló gondozásban részesítette. Búcsút intettek neki közeli és távoli rokonai, hasonlóan a gyülekezete is. Viszontlátásra! **(V.G.)**

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Filadelfia Öregek Otthona Szalárd

Pénzbeli adományok: N.N. (USA) – 1400USD; N.N. (Nagyvárad) –150 lej.

Élelem, termény, egyebek: Mierluț Sándor (Szalárd) – élelem, Kerekes Ferenc (Szalárd) – élelem, Elek Zoltán (Szalárd) – termény, szalárdi nőikör – élelem, Avram Iancu általános iskola (Nagyvárad) – élelem, Ion Bogdan általános iskola (Nagyvárad) – élelem.

A Filadelfia gondozottjai, alkalmazottjai és vezetősége nevében köszönjük a támogatást és az 5Mózes 28:8 igeverssel kívánjuk Isten gazdag áldását. **MIERLUȚ JÓZSEF**

REJTVÉNYÜNK MEGOLDÁSA

„önmagam átadása az Ige olvasására, és az a felett való elmélkedésre” (Müller György)

Volt egy kicsike hely a februári Szeretet 11. oldalán, ígyhát közzétettünk egy Fejtörőt, egy idézetet, amelynek a befejezését és az íróját kértük.

Lehet, hogy nagyon nehéz volt, merthogy nem kaptunk megfejtést, de lehet, hogy csak a szerénység gátolta azokat, akik kitalálták, hogy úgymond majd valaki más, ügyesebb, biztosan elküldi. Azt már nem is feltételezik a szerkesztők, hogy a Vezérfonal Előszavát nem (nagyon) olvassuk el. Merthogy abból volt az idézet (azért is próbáltunk segíteni azzal a fél mondattal, hogy „a szöveget mostanában olvashattuk”). Tehát álljon itt a teljes bekezdés:

„Világosabban láttam, mint valaha, hogy az a nagy és elsőrendű cél, amelynek elérésére törekednem kell minden nap, csak az lehet, hogy lelkem boldog legyen az Úrban. Az első kérdés, amivel törődnöm kell nem az: Hogyan szolgálhatom az Urat? vagy, Hogyan szerezhetek dicsőséget Neki? – inkább – Hogyan kerülhet lelkem abba a boldog állapotba, hogyan táplálkozhat belső emberem? Megláttam, hogy feladataim között a legfontosabb *önmagam átadása az Ige olvasására, és az a felett való elmélkedésre*”. A szerző: Müller György.

(A szerk.)

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Gergely István. *Felelős szerkesztő:* dr. Vass Gergely. *Szerkesztők:* Antal Ferenc, Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA

Tel.: (4)0259-418 221, E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeregetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

HIRDETÉSEK

Felvétel a Székelyföldi Bibliaiskolába

2010. őszén új csoporttal szeretnénk kezdeni a tanévet a Székelyföldi Bibliaiskolában.

Működéséhez a Hargita Keresztyén Központ biztosítja a helyet, a felszerelést és az adminisztratív személyzetet. Az oktatást székelyföldi lelkipásztorok és a Teológiai Fakultás tanárai végzik, az igazgató vezetésével.

A bibliaiskola célkitűzése olyan lelki munkások képzése, akik bibliai és teológiai ismereteket kívánnak szerezni a gyülekezeti és missziói szolgálatok végzésére.

A felvételre szükséges: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás, önéletrajz, amely tartalmazza a megtérés leírását és a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződést. Jelentkezni és bővebb információt kapni az igazgató címén lehet: Hargita Keresztyén Központ, 535800 Vlăhița, Șos. Ciucului Km. 106, Jud. Harghita Tel. 0735 500008, e-mail: borzasi@hargitacamp.ro

A felvételi vizsgát augusztus 28-án, szombat du. 4 órától tartjuk a Hargita Keresztyén Központban, két részben: 1) egy interjú, ahol a tanári kar által feltett kérdésekre kell válaszolni, és 2) egy írásbeli vizsga, mely a felvételiző bibliaismeretét méri fel.

A kétéves tanfolyam tanterve szerint a következő tantárgyakat tanítjuk: Ó- és Újszövetségi bevezető, Rendszeres teológia, Homiletika, Hermeneutika, Egyháztörténet, Evangelizálás és Tanítványság, Keresztyén Élet és Keresztyén Etika.

A tanítás októberben kezdődik. Az oktatási program: havonta egy hétfői – péntek délutáni és szombat délelőtti alkalommal. Egy tanévben tíz hétfői oktatás lesz. Várjuk a jelentkezőket.

BORZÁSI GYULA, igazgató

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A körtvélyfáji imaház megvásárlására célgyűjtést tartottunk

A februári Szeretet vitte a felhívást, hogy húsvétkor tartsunk országos gyűjtést a körtvélyfáji imaház megvásárlására. Lapzártáig, május 4-ig, az alábbi gyülekezetek küldték el a szövetségi irodába az erre a célra szóló pénzüsségeket. „Minden egyes adományt nagyon szépen köszönünk, és hálásak vagyunk Istennek minden kedves adakozó gyülekezetért” – mondotta a szerkesztőségben jártakor a missziói alelnök dr. Borzási István szilágyperecseni lelkipásztor. Ha valakik netán elfeledkeztek volna a felhívásról, de óhajtnák támogatni a székelyföldi misszionnak ezt az állomását, a címben jelzett helység kis közössége ezt örömmel fogadja. **A szerk.**

Micske – 800 lej, Kalotaszentkirály – 500, Bihar – 1100, Szentjános – 600, Kémer – 1000, Lecsmér – 300, Kolozsvár – 1823, Szentimre – 200, Tárkány – 200, Négerfalva – 100, Tasnád – 60, Kéc – 200, Érszőlős – 500, Beszterce – 345, Újös – 320, Szalárd – 700, Szalonta – 400, Nagyfalu – 1250, Vajdahunyad – 189, Ilosva – 150, Kövesd – 245, Sámson – 500, Mocsolya – 180, Bályok – 500, Sarmaság – 700, Barót – 400, Arad 1. – 700, Lupény – 350, Arad 2. – 680, Kiskapus – 650, Nagybánya – 2000, Koltó – 600, Kőszegremete – 100, Szilágyperecsen – 2500, Varsolc – 300, Szilágysomlyó – 500, Szilagyballa – 2000, Goroszló – 750, Panit – 300, Nagyarad-Betlehem – 600, Temesvár – 1200, Szamosújvár – 420, Úrmös – 257, Hadadnadasd – 700 lej.

MEGHÍVÓ GYÜLEKEZETI TALÁLKOZÓRA

Nagyvárad belvárosi gyülekezet

A magyar baptista gyülekezet Nagyváradon **125** évvel ezelőtt, 1885-ben alakult meg.

Ennek emlékére **2010. szeptember 12-én** a Nagyvárad-belvárosi gyülekezet Strand sétány 10. szám alatti imaházában jubileumi istentiszteleten adunk hálát Istennek a csodálatos vezetésért.

Erre az alkalomra szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődőt, valamint mindazokat a testvéreket, családokat, akik az elmúlt évtizedek alatt gyülekezetünk tagjai voltak, s jelenleg országhatárainkon belül vagy kívül szolgálják Urunkat.

Legyen ez a testvéri találkozó a békesség és szeretet krisztusi szimbóluma, ezért:

„Jöjjetek, örvendezzünk az Úr előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt.” (Zsolt 95:1)

A VEZETŐSÉG